

[Kaj Poulsen]

var det, fordi arbejdsministeren i det indlæg, han startede med, sagde følgende:

»Ved det ændringsforslag, der stilles af S og SF, fjerner man uddannelseselementet i overgangsordningen, hvilket jeg synes er beklageligt, idet overgangsordningen dermed bliver mindre perspektivrig, end hvis man også i en overgangsordning havde et uddannelseselement. Derfor stemmer vi imod ændringsforslaget.«

Vi regnede naturligvis med, at et sådant udsagn fra ministeren var en tilkendegivelse om, at ministeren var interesseret i at få lavet en ordning, således at de arbejdsløse ikke skal gå i uvished nu mindre end et halvt år før de vil blive smidt ud af arbejdsmarkedet, men at man havde fået skabt klarhed for de arbejdsløses situation i fremtiden.

Det har imidlertid vist sig under udvalgsarbejdet, at denne udtalelse fra arbejdsministeren var en af arbejdsministerens mange smarte bemærkninger. Det viste sig, at arbejdsministeren ikke mente noget særligt med, om uddannelseselementet skulle være med i eller ude af beslutningsforslaget.

Arbejdsministeren var i det indlæg, han holdt i går, betydelig mere optaget af at stramme udgangspunktet op for nogle forhandlinger, som ministeren håbede kommer til at foregå her i sommeren og efter sommeren. Som udgangspunkt kræver ministeren, at der skal laves et ændringsforslag til disse ting, der skulle kunne bære igennem, et udgangspunkt, som vil betyde, at vi tager fat i loven, som den ser ud den 1. januar 1989.

Den 1. januar 1989 er der ingen overgangsordning. Der er en overgangsordning, som er aftalt delvis med Det Radikale Venstre, delvis med Socialdemokratiet ved den aftale, som blev indgået ved finanslovforhandlingerne for 1988. Disse overgangsordninger krævede ministeren at det nuværende Folketing skulle betale for overhovedet at gå ind i en debat om, hvad det vil koste netto at lave en overgangsordning i 1989.

Vi havde et meget langt samråd i går aftes, hvor vi – når vi piller den megen lyrik ud af ministerens taler – fandt frem til hovedindholdet i dem. På den baggrund forstår vi også betydelig bedre indholdet i den tale, ministeren holdt i går, hvor ministeren jo strammede voldsomt i de krav, han stiller til Folketinget for overhove-

det at indgå i en debat. Ministeren strammede kravene om at ændre på overgangsordningen i forhold til, hvad han tidligere har meddelt Folketinget i redegørelsesdebatten om de her problemer, og det sluttede ministeren så af med at invitere til samarbejde om.

Vi må sige til ministeren: Det er nærværdigt at invitere til samarbejde med et udgangspunkt, der ligger tilbage i folketingsåret 1986-87 og 1987-88. Hvis man overhovedet vil lave nogen ændringer i 1989, må det flertal, der skal stå bag det, være villigt til at betale de omkostninger, der har været. Det bliver naturligvis utrolig svært at få nogen drøftelser på et reelt grundlag hvad det angår, når det er udgangspunktet for regeringen.

Jeg skal selvfølgelig beklage, at der har indstillet sig en fejl i vores betækningsbidrag. Vi har i dette betækningsbidrag skrevet, at der med den landbrugsaftale, der er indgået med Fremskridtspartiet, er bevilget »offentlige midler til landbrugets refinansiering m.v. på indtil 1,5 mia. kr.«. Vi er desværre kommet til at trykke omvendt på knapperne; der skulle have stået 5,1 mia. kr. til landbruget og 1,5 mia. kr. til formueejerne. Samtidig med at man, når der skal laves noget for de dårligst stillede arbejdsløse i vort samfund, kræver udgiftsneutralitet, så gennemfører man altså her ordninger, således at de med de største formuer i Danmark nu får et klækkeligt statstilskud.

Vi kan ikke se andet, end at statsministerens erklæring efter regeringsdannelsen om, at nu skulle det være slut med blokpolitik, var en erklæring af tomme ord. Det, vi har været udsat for her, er ikke alene blokpolitik, det er efter vores opfattelse den værste klassepolitik, vi har set i Folketinget i de sidste 6 år, hvor denne regering har siddet. Det er så tydeligt, at det næsten gør ondt at spørge, om det er det radikale fingeraftryk omkring de langtidsledige at stramme kravene så voldsomt for, at der overhovedet kan laves noget på dette område.

Vi mener imidlertid, at der skal gøres endnu flere forsøg på at løse disse opgaver, for vi skal have dem løst. Vi håber, ministeren forstår, at det udgangspunkt, ministeren har givet, ikke duer. På den baggrund vil vi fra Socialdemokratiets side invitere ministeren til forhandlinger, ikke med udgangspunkt i det forslag, Socialdemokratiet fremlagde i 1986 – det er alt for langt fra, hvad ministeren mener – men vi vil